

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 13.611 van 2 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2008 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TUNCER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam het Rijk binnen op 13 februari 2005. Hij was in het bezit van een toeristenvisum met een geldigheidsduur van twaalf dagen.

1.2. Bij schrijven, gedateerd op 21 februari 2005, diende verzoeker een aanvraag in om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verzoeker stelde in een Belgische bakkerij of als zelfstandige te willen werken. Het verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden werd op 29 juni 2005 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 31 december 2007 bood verzoeker zich aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent om inlichtingen in te winnen omtrent een voorgenomen huwelijk met een Belgische vrouw.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 15 januari 2008 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 3 maart 2008 aan verzoeker werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“(…)

art. 7, al.1-1° van de wet van 15 december 1980; verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: vervallen paspoort en vervallen visum.

“(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om in te gaan op de vraag van verzoeker om hem ten uitzonderlijke titel te machtigen een verblijfsaanvraag in België in te dienen.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

In een exceptie werpt verweerder op dat het beroep onontvankelijk is daar verzoeker geen belang heeft bij de vordering.

Het betoog van verweerder luidt als volgt:

“Verzoeker vecht een uitvoeringsmaatregel aan waarvan de eventuele nietigverklaring geen gevolgen zal hebben op zijn verblijfsstoestand.

Verzoeker getuigt immers niet van het rechtens vereiste belang bij het annulatieberoep, daar enerzijds de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten behouden blijft en anderzijds, het bestuur een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten zal afgeven, gezien de kennelijk illegale verblijfssituatie van verzoeker.”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing op generlei wijze kan afgeleid worden dat deze beslissing slechts een uitvoeringsmodaliteit van een andere beslissing zou zijn. Verweerder licht evenmin toe op welke grond hij meent tot dit besluit te kunnen komen. De Raad kan bijgevolg niet inzien waarom de bestreden beslissing geen op zichzelf staande rechtshandeling zou zijn waarvan de eventuele vernietiging verzoeker tot voordeel kan strekken. De Raad merkt verder op dat indien een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd wordt - wat het doel is van de ingestelde vordering - *“de uitvoerbaarheid van dit bevel”* geenszins behouden blijft aangezien de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat deze akte uit het rechtsverkeer verdwijnt. Uit het feit dat het bestuur een nieuwe beslissing kan nemen nadat de Raad een eerdere beslissing heeft vernietigd kan evenmin zo maar afgeleid worden dat een rechtsonderhorige geen belang heeft bij het aanvechten van een bestaande beslissing. Slechts in het geval het bestuur, ingevolge een gebonden bevoegdheid, verplicht zou zijn om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zou in casu kunnen besloten worden tot het ontbreken van het wettelijk vereiste belang. Verweerder toont evenwel niet aan

op basis van welke bepaling hij verplicht zou zijn na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De exceptie inzake het gebrek aan belang bij de vordering tot nietigverklaring dient bijgevolg te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep.

4.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de wetsbepalingen waarvan verzoeker de schending aanvoert betrekking hebben op de formele motiveringsplicht.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder evenwel houder te zijn van de vereiste documenten. Er wordt verder toegelicht dat het paspoort en het visum van verzoeker vervallen zijn. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kent nu deze duidelijk vermeld werden in de bestreden beslissing.

Het is niet betwist dat verzoeker niet beschikt over de nodige documenten om in België te kunnen verblijven doch verzoeker meent dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd aangezien geen rekening gehouden werd met zijn wens om in het huwelijk te treden. Daar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven aan de vreemdeling die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van dezelfde wet voorziene documenten en aan deze voorwaarden voldaan is, kan niet ingezien worden waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende of niet draagkrachtig zou zijn. Het feit dat verzoeker de intentie heeft om in het huwelijk te treden en een huwelijksaanvraag indiende heeft immers geen invloed op zijn onwettige verblijfssituatie en dient bijgevolg niet bij de motivering betrokken te worden.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele of de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

(hierna: het EVRM). Hij betoogt dat het voor hem onmogelijk is om zijn huwelijksaanvraag in te dienen in zijn land van herkomst gezien hij verantwoordelijk is voor de opvoeding en opvang van zijn toekomstige stiefdochter. Hij stelt verder dat dit kind hem als een vader beschouwt en een tijdelijke verwijdering op emotioneel en sociaal vlak moeilijk kan verwerken. Tevens merkt hij op dat hij in Turkije zijn legerdienst, die vijftien maanden zal duren, nog moet vervullen.

De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, *Gül v. Zwitserland*, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn partner en haar dochter, die van Turkse origine zijn, in zijn land van herkomst te verblijven. Verzoeker geeft trouwens zelf aan dat hij hoe dan ook nog zijn legerdienst in Turkije dient te vervullen, zodat, indien hij zijn partner en haar dochter in zijn nabijheid wenst om emotionele en sociale problemen te vermijden, een verblijf van het gezin in Turkije in elk geval vereist lijkt. Verzoeker, die met een toeristenvisum het Rijk binnenkwam, wist of behoorde bovendien te weten dat hij, na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum, niet op legale wijze in het land kon verblijven (EHRM, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985). De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat enig verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (EHRM, *Cruz Varas v. Zweden*, 20 maart 1991; R.v.St., nr. 104.270, 4 maart 2002; cfr. VAN DE PUTTE M., "Straatsburg gaat vreemd", *T.V.R.*, 1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.